

[Poul Dam.]

Det er et levende område, og det skal anerkendes som et levende område, også fra vor side.

Dette gør, at vi i hvert fald fra mit partis side har ment, at vi ikke burde stille ændringsforslag ud over dem, som hele udvalget var enig om. Vi mente, det var rigtigt, at man her nåede til en afslutning i fællesskab, og at man lod de ting ligge, hvor man vidste, at man ikke kunne opnå flertal ved denne lejlighed; de gror jo, de vokser, man vil kunne tage dem op ved senere lejlighed.

Derfor er vi heller ikke så forfærdelig begejstrede for, at hr. Sigsgaard og andre har stillet 4 ændringsforslag til lovforslaget. Jeg indrømmer, at jeg har meget svært ved at gå imod ændringsforslagenes indhold, da jeg genkender dem fra tidligere tider, men jeg tror, at det giver et helt forkert billede af situationen, at man stemmer om disse 4 enkelte ændringsforslag. Jeg vil da sige, at hvis loven skulle udformes, som jeg principielt ville have den, ville jeg stille 100 eller 150 ændringsforslag. Et meget stort antal ændringer ville være nødvendige, hvis man skulle kunne gå ind for lovforslaget 100 pct. Ved at få en afstemning om disse ændringsforslag får man låst situationen fast på nogle ganske bestemte punkter, hvor der netop er brug for en fortsat udvikling. Vi vil derfor ved afstemningen undlade at stemme om disse forslag.

Der er imidlertid navnlig to af dem, der rører ved problemer, som jeg tror man er nødt til at tage op også i den kommende tid.

Det ene er spørgsmålet om ungdomsklubbernes ledelse, hvor ændringsforslaget har en formulering, hvorefter mindst halvdelen af klubbestyrelsen skulle vælges af og blandt klubbens medlemmer. Om det nu er en bedre eller dårligere formulering end den, man vedtager, skal jeg lade være usagt. Det væsentlige er, at der hermed understreges noget ganske centralt, nemlig dette, at skal et ungdomsklubarbejde virkelig lykkes, så må de unge aktiviseres og gøres ansvarlige i så høj grad som overhovedet muligt. Jeg tror nok, at man her er alt for bekymret for, at unge mennesker ikke kan pålægges et ansvar, som man juridisk og formelt ikke kan pålægge dem. Jeg tror, at risikoen for, at der skulle ske uheld en gang imellem, er meget mindre end det sikre, nemlig at ung-

domsklubberne ikke rigtig udfylder deres pædagogiske opgave, fordi de ikke i tilstrækkelig grad siger: I skal også selv tage et ansvar. Jeg tror altså, vi kommer tilbage til dette spørgsmål meget snart; vi kan slet ikke undlade at arbejde med det løbende.

Det andet, som jeg ville nævne noget om, er spørgsmålet om § 73. Jeg er enig med hr. Svend Haugaard i, at man har opnået noget i udvalget ved den formulering; man har i betænkningen, og at det på mange måder kan tilfredsstille os. Det, der imidlertid er problemet omkring dette med det private og det kommunale, er jo ikke, at nogen foretrækker det kommunale fremfor det private, eller at andre siger, at det private frie initiativ skal være enerådende. Det er jo det, som man gerne går uden om, nemlig at det private i en lang række kommuner er identisk med en eller to eller måske tre af de oplysningsforbund, hvis sammenhæng med de politiske partier ikke må nævnes.

Hvis der er tale om et privat initiativ i mange forskellige kredse og ikke mindst fra lokalt interesserede kredse, tværpolitiske først og fremmest, er det helt i orden, at det private må have en naturlig førerstilling. Men er det lige så rimeligt, når det, der dækker sig under ordet „private“, i virkeligheden er indsatsen fra de forskellige politiske partiers oplysningsforbund? At forholdet mellem oplysningsforbundene og de politiske partier er overordentlig snævert, fremgår jo af mangt og meget. Jeg står her med det sidste nummer af det konservative blad Vor Tid, hvor der er en præsentation af den nye landsformand for Folkeligt Oplysnings Forbund. Der tales her om, at det repræsentantskabsmøde, hvor man valgte den nye formand, lovede godt for fremtiden:

„Det skal her nævnes, at der er kommet en stærk fornyelse — en betydningsfuld fundering — af forholdet mellem FOF og det konservative folkeparti. Det kom positivt og levende frem i taler og debat. Ikke mindre end tre ministre besøgte repræsentantskabsmødet . . . Af folketingsmænd var der et lignende antal . . . Så levende en kontakt mellem FOF og partiet er ikke før set — også det lover godt for fremtiden!“

Jeg er helt enig i, at der laves et udmærket arbejde i de tre politiske partiers oplysningsforbund, men det bør vides og huskes,